

The background is a solid red color. Scattered across the surface are several paper hearts of two colors: yellow and purple. The hearts are made of folded paper and have a three-dimensional appearance. Some are large and prominent, while others are smaller and partially obscured. The yellow hearts are located in the top-left, middle-left, and bottom-left areas. The purple hearts are located in the top-right, middle-right, and bottom-right areas.

2017-ben a Gulli-díj nyertese.

Kötet, mely a leginkább
hozzájárul, hogy a fiatalok
megszeressék az olvasást.

Biceboóca szívek

Az életben vannak
tökéletes pillanatok.

finep
selection

SÉVERINE VIDAL
ÉS MANU CAUSSE

S É V E R I N E V I D A L
M A N U C A U S S E

Bicebóca szívek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

SZEPTEMBER

VLAD

AZ ELSŐ NAP A SULIBAN IRTÓ FONTOS DOLOG. Én mindig is nagyon szerettem. Kiskoromban már előző este kiválasztottam, milyen cuccokat akarok felvenni. Kiterítettem őket az ágyamra, vagy le a földre, hogy lássam, hogy mutatnak együtt. Szerettem kiválasztani a jó tolltartót is, a jó radírt, a jó füzetet. A nagy nap reggelén fél nyolcra már megmosakodva, puccba vágva, feltáskázva álltam (nagyjából) a lépcsőházban, és vártam, hogy vigyenek.

– Kész vagyok, anya, indulunk? Nem akarok elkészni.

Minden egyes alkalommal annyira bíztam benne!

Apám munkája miatt gyakran költöztünk. Egyedül az járt a fejemben, hogy mielőbb új haverokat szerezzek. Hogy elfogadjanak. Hogy vicces legyek, jópofa. Kompenzálni akartam.

Általában már az első estére kiábrándultam. Már tudtam, hogy ez az év is hosszú lesz, csupa hülye vesz majd körül (úgy tűnik, hajlamos voltam elhamarkodottan ítélni).

Ma megint bízom.

Kiválasztottam a jó göncöt, a jó frizurát, a jó Monique-ot. Mert az embernek mindig kell egy Monique, hogy nekivágjon az évnék, nem? Különösen egy új suliban, amiről alig tudunk valamit.

Lassan lemegyek a lépcsőn. Anya már a kávéja előtt ül.

Ő még nálam is idegesebb, tudom jól.

Ezért aztán fülig érő vigyorral megyek oda hozzá, és cövekelek le előtte.

Elismerő pillantással néz rajtam végig – mint mindig. Ő az én legnagyobb rajongóm.

Ő csak a makulátlan farmeromat, a (pont kellően) kócos tincseimet, a menő pólómat látja. Az ő Vladját, aki felfegyverkezett, hogy szembenézzen a többiek pillantásával.

Ahogy más reggeleken, most sem veszi észre az x-lábamat, a kifordult csípőmet, a görnyedt hátamat, a görbe ujjaimat. Az anyai szeretet már csak ilyen. Ettől tudok talpon maradni.

– Kész vagyok. Indulunk?

DYLAN

AZ ISKOLA NAGYON NAGY. Sok benne a gyerek.

Kicsikét félek. Nyugtalan leszek tőle. Ezért mondom is Claire-nek: *Nagy az iskola.*

És mert sokszor mondom neki, ő azt mondja, hogy nyugodjak le. Azt is mondja, hogy rajzolhatok valamit. Nem szeretek rajzolni, amikor mások látnak. De mert szeretnék nyugodt lenni, ezért igent mondok. Claire ad egy lapot.

Nincs színes ceruzám, ezért szólok neki, hogy adjon. Azt mondja, egyedül is elővethetem, most már hatodikos vagyok.

A hatodik nem az, hogy hatan vagyunk, mint tavaly (rengetegig el tudok számolni). A hatodik az, mikor sokan vagyunk. Sok gyerek van, akiket nem ismerek.

Lerajzolom őket. A gyerekeket meg a nagy iskolát a csomó ablakkal meg folyosóval. Kicsit félek, hogy eltévedek, még ha Claire itt is van velem. Bonyolult ez a sok folyosó.

Nekem sokszor a fogyatékom miatt bonyolultak a dolgok, azért, mert én nem úgy nővök, ahogy a többiek. Anyu nem szereti, ha Down-kórosnak neveznek, azt meg végképp nem, ha mongolidiótának, ami csúnya szó. Azt mondja, én máshogy nővök, mint a többiek. Azt is mondja, hogy a hejő arra van, hogy olyan legyek, mint a többiek, és növekedjek.

Ma reggel nem nagyon van kedvem növekedni. Jobban szerettem a régi iskolámat. Állítólag itt sok házit adnak.

Rajzoló, aztán megint rajzoló. Belül nyugtalan vagyok, ezért kicsit elrontom, és összetépem a lapot, és szeretnék felkiáltani, hogy másik lapot kérjek, de mikor épp szólni akarok Claire-nek, meglátok egy nagyot, aki felém tart. Ki van csavarodva, bottal jár, a keze meg úgy remeg, mint mikor fázunk. Erre nevetni kezdek, és megmutatom Claire-nek, hogy ő is nevéssen.

– Hagyd abba, Dylan! – mondja Claire. – Nem mutogatunk. Látnod, az a nagyfiú is hejós, mint te.

A hejó az osztályom neve, és szerintem szép név. A kicsavarodott nagy egészen közel jön hozzám. Nem kérdezi meg, hogy miért nevetek, meg hogy hányadikba járok. Nem mondja, hogy gülü szemem van, és más gonoszságot se. Csak annyit mond:

– Helló, öreg, Vlad vagyok. Te meg mi'csináltál, hogy itt kötötél ki?

Úgy döntök, már van egy barátom ebben a nagy iskolában.

FLACHARD

MEG LEHET FULLADNI EBBEN AZ IRODÁBAN.

Meglazítja a nyakkendőjét – így is jó lesz, úgyse vár senkit, ma reggelre nincs beütemezve több találkozó. Becsukja az előtte lévő doszsiét, arrébb tolja az íróasztalon. Aztán feláll, és az ablakhoz megy.

Az ablak az udvarra néz. Ami úgy hússzor húsz méter, vagyis nagyjából négyszáz négyzetméter, számol magában gépiesen a hajdani matematikatanár reflexével. Imádta a geometriát.

Egy szép sík felület, teljesen leaszfaltozva. Egy szinte tökéletes négyszög. Vagyis hát tökéletes lenne a rajta izgó-mozgó sziluettek nélkül. Összevissza cikáznak, semmibe véve minden óvatosságot, semmibe az észszerű útvonalakat, a házirendet.

A diákok, természetesen. De nem csak ők. A felügyelőtanárok is. Tessék, az a kettő meg mi a fenét csinál ott? Az egyik sarokban cseverésznek, miközben három kölyök pont a betonoszlop mögött lökdösi egymást. Jobban tennék, ha inkább velük foglalkoznának. Ha emlékeztetnék őket arra, hogy tilos futkározni, lökdösődni, kiabálni, izgágáskodni.

Felsóhajt, és visszagondol arra, mit mondott az orvos.

– Jól tenné, ha lazítana egy kicsit. Maga még fiatal, és alapjában véve jó egészségben van, viszont aggaszt, hogy mennyire feszült. Stresszes munkát végez?

Amikor megmondta, mivel foglalkozik, az orvos elhúzta a száját.
– Értem... Sportolnia kéne. Vagy legalább gyalogolni, meditációs gyakorlatokat végezni. Mert ha így folytatja...

Mintha lenne választása! Szép-szép az erdőben sétafikálni (illetve nem is, a természet valahogy idegesíti, meg egy kicsit koszosnak is találja), de hát *valakinek* muszáj kézben tartani a dolgokat. Összeállítani az órarendeket, értelmezni a hivatalos utasításokat, felügyelni az intézmény rendes működését, reagálni a váratlan eseményekre.

Nem beszélve a HEIO-ról.

Már a betűszó pusztá gondolatára halkán felnyög. Helyi Egység az Integrált Oktatásért. Fürkészve vizslatja az udvar minden szegletét, a fedett rész környékét. Hamarosan ki is szúr egy vegyes kis csoportot, amiben felnőttek és diákok is vannak, de olyan diákok, akik nem futkároznak, nem lökdösődnek, még csak nem is ülnek a földön a mobiljukkal játszva. Diákok, akik – akár tetszik, akár nem, ki kell mondani – nem hasonlítanak a többire.

Csüggedt sóhajjal roskad vissza a székére.

Egy dolgot értsen meg mindenki: neki semmi baja a fogyatékosokkal. Nem tehetnek róla, hogy azok.

De ha már itt tartunk, ő, François Flachard igazgatóhelyettes sem tehet róla.

Ő nem kért semmit. Az iskola igazgatója kardoskodott tavaly, hogy kérelmezzék egy HEIO beindítását az iskolában. A direktor szerint gyönyörű elgondolás megnyitni a tudás kapuját azok előtt, akik általában nem tudnak rajta bejutni, elősegíteni ezeknek a fiataloknak a beilleszkedését, elérni, hogy másképp tekintsenek rájuk az emberek...

Csakhogy ennek az egésznek az intézése az ő, Flachard nyakába zúdult. Annál is inkább, mert az igazgatónak két héttel a tanévnyitó előtt az a remek ötlete támadt, hogy megbetegszik. Semmi igazán komoly, semmi olyan, ami nyugtalanságra adna okot, csak éppen a betegszabadság nyúlik, egyre nyúlik, előbb úgy volt, hogy „hétfőn ott vagyok”, most meg „talán még egy-két hét”. És helyettesítésre persze a legcsekélyebb kilátás sincs.

Flachard felvesz egy papírt az íróasztaláról, újra átfutja a köszöntő beszédet, amivel készült. Tisztában van vele, hogy nem mondhatja azt, amit valójában gondol („Mindenki végezze a dolgát szép nyugodtan, hogy én is végezhessem a magamét...”), tőle csupán azt várják, hogy néhány szép frázissal üdvözölje az új diákokat, különös tekintettel a HEIO-sokra.

Előtte egy halom dosszié tornyosul. Utálja ezt a rengeteg papírmunkát, az egész melót, ami rá vár. Tudja, hogy máris késésben van... de nem bírja megállni.

Kihúzza a fiókját, elővesz egy tabletet. Felcsatlakozik az internetre. A képernyőn egy nő jelenik meg, narancssárga egyenruhát visel. Elindul a stáblista.

Ez az ő kábítószere. Az amerikai sorozatok. Esténként otthon egymás után falja őket, és ha ideges, az irodában is, ötperces kis adagokban. Most épp egy bebörtönzött fiatal nő kalandjait nézi.

Azon tűnődik, nem kellene-e megnövesztetni a bajuszát olyanra, amilyen a börtönigazgatónak van.

Lehet, hogy jól állna neki...

Kopognak az ajtón. Összerezzen, a tabletet gyorsan belöki a fiókba. Madame Faron az, a titkárnő.

– Monsieur Flachard? Ideje elkezdeni a tanévnyitót.

Flachard feláll, megigazgatja a nyakkendőjét az ajtaja belső oldalára akasztott tükörben. Kicsit fáj a gyomra. Minden tanévnyitókori ez van. Amióta csak az eszét tudja. Néha eltöpreng azon, miért is ezt a foglalkozást választotta.

Fúj egy nagyot, és kinyitja az ajtót.

VLAD

A DIRIHELYETTES TÚLTOLTA A BESZÉDÉT.

Megpróbáltam magam jobb belátásra bírni: „Ne mozdulj, Vlad, maradj szépen a fenekeden! Új vagy a suliban, ne hívd fel magadra a figyelmet!” De nem, nekem fel kellett állnom, el kellett mondanom, hogy mit gondolok, jó hangosan, jó határozottan.

Persze akár egy szép, filmbe illő jelenet is kikerekedhetett volna az egészből: az összes diák feláll a menzai székekre, úgy tapsol. A fejemben lassított felvételen le is pörgetem, hozzáillő háttérzenével, egyfajta keveréke a *Holt költők társasága* és a *Rocky 4* zárójelenetének. De csak a fejemben. Merthogy ez az álom bizony elhasalt. Méghozzá rendesen. Rendesen és nyilvánosan.

A kirobbanó siker, a nevemtől virító plakátok helyett más forgatókönyvet választottam, egy igazán lenyűgöző folytatást, méltót a legjobb akciófilmekhez.

Ideges kis szónoklat, kivonulás a sulis diákjainak megrökönyödött tekintetétől kísérvé, végül eltaknyolás. Elzuhanó testemmel együtt a szónoklatom is összezuttyant, akár egy sütebből kivett felfújt. Épp akkor veszítettem el az egyensúlyomat, amikor kiléptem volna a menzáról. Elterültem az összes harmadikos diák¹ szeme láttára.

¹ A mi kilencedik osztályunknak felel meg. Franciaországban a felső tagozat, ami önálló iskola, a 6. osztállyal kezdődik, és innentől visszafelé számozzák az osztályokat, tehát a 6. után az 5., majd a 4. és a 3. jön. Ezután mennek a diákok gimnáziumba, ami három évfolyamból áll. *A ford. megj.*

És akkor jöttek az ilyenek, hogy „Jaj, szegény!”, meg hogy „Hú, de ciki...”, és hogy „Ez egy HEIO-s gyerek?”, aztán ismeretlen kezek talpra segítettek, valaki megkérdezte, „Minden rendben?”, valaki meg hátra vágott, ami nyilván azt jelentette, „Rá se ránts, öreg!”, de én inkább úgy értelmeztem, hogy „Gyerünk, most már húzzál innen, épp elég röhejes vagy így is!”

Most a folyosón vagyok, lehunyom a szemem. Van még egy kis időm, hogy döntsek a jövőmről, mielőtt a dirihelyettes befejezi az évnitő beszédét, kijön és behívat az irodájába.

A-terv: elszököm (egy jó kis szökésbe még senki se halt bele, nem igaz?). Tíz perc múlva már otthon is lehetek. Ami azt jelenti, hogy tizenegy perc múlva egy jó nagy szelet nutellás kenyér előtt ülök, tizenkét perc múlva már be is faltam, és tizenhárom perc múlva már egy másikat is kentem magamnak. Egy füst alatt pedig megpróbálom meggyőzni anyát, hogy keressen nekem egy másik sulit.

B-terv: vállalom a következményeket (egy jó kis megszegyenülésbe még senki se halt bele, nem igaz?).

Kellene egy C-terv is, legalább nagy vonalakban.

Nagy nehezen leülök a földre. A táskám és a többi cuccom közben kirepül a folyosó közepére. Muszáj leülnöm, csak hogy kifújjam magam, meg hogy röhögjek egy kicsit egymagamban a fal mentén. Röhögjek a fal tövében.

Jobban ki vagyok fulladva, mintha lefutottam volna a félmaratont, a könyököm csupa vér, de én csak röhögök, mert még mindig ez a legjobb, amit tehetek. Szépen vagyunk.

– Szia, adsz egy kicsit a faladból? Leülhetek?

Kinyitom a szemem.

A lány meg se várja a válaszomat, már le is huppant mellém.

– Lou.

– Vlad.

– Elkéstem Flachard évnyitó nagymiséjéről.

Ez jó hír. Nem volt ott, csak most érkezett. Vagyis nem látta, hogy begőzölök, és azt se, hogy szétplaccsanak a földön, akár egy sirály-trotty.

– Semmiről se maradtál le, Lou. Dögunalmas. Az előbb jöttem ki. Lou a könyökömre pillant.

– Fáj?

– Igen. Fáj a könyököm. Többek között.

Elővesz egy (tiszt) papír zsebkendőt, és letöröl egy kis vért, ami végigcsorgott a karomon. Dekoratívabb is voltam már, gondolom magamban, miközben nézem, ahogy ápolónősködik.

– Új vagy a suliban?

– Igen, de nem fogok itt maradni. Azt hiszem, az általad Flachardnak nevezett egyén mostanra már döntött is rólam. Ha még nem vagyok kirúgva, hamarosan ki leszek.

– Máris? Mit ártottál az öregfiúnak?

– Hát az történt, hogy... szóval megmondtam neki, mit gondolok arról a mézesmázos maszlagról, amit levágott az egyenlőségről, meg a másság és fogyatékoság tiszteletéről. „Tisztelni és segíteni kell őket, mert nem tehetnek róla, nem ők választották a fogyatékoságot, blablabla...” Érted, mire gondolok, ugye?

– Ja igen, a suliban indul az idén egy HEIO.

– Aha, tudok róla.

– És mi történt a könyököddel? Csak nem verekedtél Flachard-ral?

– Nem... levágtam a szpicsemet, felálltam, és kifelé menet elvágódtam.

Lou nem szól semmit. Lou a falnak dönti a fejét. Lou a füle mögé igazít egy hajtincset. Lou egy kicsit rágcsálja a körmét. Lou elmosolyodik. Eddig nem rossz.

Már egyáltalán nem vérzek.

Gondolataimban a szélesen kivágódó menzaajtó zaja zavar meg. Diákok hordája özönlik ki rajta, megkönnyebbülve, hogy végre vége Flachard végtelenbe nyúló beszédének. Egyesek rám pillantanak (hajlamos vagyok a pillantásukat gúnyosnak minősíteni), mások rám se hederítenek, csak csörtetnek kifelé az udvarra, hogy kiszellőztessék az agyukat. Végül két szőke óriás cövekel le előttem.

– Nagy voltál, öreg.

– Ja, ja. Respect!

Egyikük a kezét nyújtja, és talpra segít.

Ott állok vele szemben.

Nekem való óriás.

Lou is felállt közben, szájon csókolja a szőkébbiket.

– Vlad, bemutatom neked Morgant és Pault. Vlad épp most mesélte el a kalandját... Várj csak, tulajdonképpen mit mondtál Flachard-nak?

Lehajolok, hogy felvegyem a táskámat meg a többi holmimat. Kicsit megbillenek, de sikerül nagyjából függőleges helyzetben maradnom. Rátámaszkodom Monique-ra. Monique a botom.

– Azt mondtam neki, hogy ezer okból lehet szeretni vagy tisztelni a fogyatékosokat, de csak azért semmiképpen sem, mert fogyatékosok.

Tudom, hogy Lou meglátta a botomat. Így folytatom:

– Lehetünk például viccesek, helyes srácok, konyhaművészek, jó fejek. De lehetünk síkhülyék is. Síkhülyék, mint bárki más. Se

jobban, se kevésbé. Szóval megfelelő okból tiszteljen bennünket, igazgató úr. Na, hát ezt mondtam Flachard-nak. Úgy nagy vonalakban.

Lou rám néz: már érti, hogy a fogyatékoság az én területem. Ott-hon vagyok benne.

Aztán Monique-ra néz. Ez most a jó napjaimra fenntartott botom: neonsárga és csíkos.

Lou, hogy ne álljon be zavart csönd, azt mondja:

– Nagyon tetszik a botod. Irtó menő.

– Aha. Monique-nak hívom. Igazi személyiség.

Nevetek, ők is nevetnek.

– Vladimir Duchamp, az irodámba, azonnal! – bödül el Flachard, ahogy kilép a menzáról, nyomában izgatottan topog a nevelési tanácsadó meg annak a helyettese.

Már nem nevetek annyira.

– Ezt nem viszed el szárazon – jegyzi meg Morgan. – Jól felhergelhetted az öregfiút. Nincs hozzászokva, hogy ellentmondjanak neki.

Jó, akkor a B-tervnel maradok: ha már egyszer hőst játszottam, felvállalom.

– Vlad? – fordul hozzám Lou, aki még mindig kéz a kézben áll Morgannal.

– Ühüm?

– Az, amit a dirihelyettesnek mondtál... igazán stílusos volt.

– Attól tartok, kicsit sokba lesz ez nekem. Anyám nemigen értékeli majd a stílusosságomat...

Elindulok a titkársághoz vezető lépcső felé az én sajátos stílusomban: az össze-összekoccanó térdeimmel, a testemet rosszul tartó csontjaimmal, a befelé csámpázó lábaimmal, a rendezetlen

mozdulataimmal, a minden egyes lépésnél ívben hátracsapódó felsőtestemmel – mintha csak megint orra akarnék bukni –, és a botommal, ami meglehetősen rockos kopogással kíséri vánszorgásomat.

Ez lennék tehát én, Vladimir Duchamp, két hónap híján tizenöt éves, születésemtől fogva fogyatékos, kicsavarodott kezű-lábú pojáca, ebben a tanévben a Georges Brassensről elnevezett iskola integrációs egységének a diákja, akinek jól felvágták a nyelvét, és filmezésről szőtt álmokkal van tele a feje. És akinek negyedórája belépett egy Lou az életébe.

– Sok szerencsét, Vlad! Odakinn várunk.

SAÏD

A FRANCBA! Ez aztán a tököcs csávó!

Semmi kecmec: rögtön a legelső nap, a tanévnyitón bele mindent egyenesen a Flachard képébe!

Flachard-ral mi jól ismerjük egymást. Kicsit túl jól is. Szerinte. Amikor legutóbb az egyik tanár beküldött az irodájába, azzal jön nekem:

– Ajaj, Saïd, már kezdtelek hiányolni! Mióta is járunk mi így össze?

– Négy éve, igazgatóhelyettes úr.

– Ja, igaz is, osztályt ismételtél. Bár az osztálytanács inkább az eltanácsolás mellett lett volna. Szóval négy éve. Akkor már csak egyet kell kihúznod, igaz? Már ha minden jól megy.

Ez júniusban volt, pár nappal a tanév vége előtt. Nem fértem a bőrrömbe, francián kicsit elengedtem magam, és a tanár nem az a fajta, aki elnézi az ilyesmit. Mehettem egyenesen Flachard-hoz.

– Nagyon hosszú tud ám lenni egy év, Saïd!

Nem szóltam semmit, befogtam a pofám.

– Jövőre két lehetőség van. Ahogy egyébként mindig. Vagy így folytatod, és állandóan találkozunk, mindaddig, míg meg nem elégelem, és az osztálytanács nem dönt a kizárásodról. Vagy...

Hagyott egy kis hatásszünetet, hogy rám hozza a frászt. Mint egy rossz gengszterfilmben. Nem jött be neki. Legalábbis nem nagyon.

– Vagy pedig lehiggadsz. Észrevétlenül meghúzod magad. Nem olyan bonyolult ez, ugye? Békén hagyod a tanárokat, és a tanárok is békén hagynak téged. Egy évet kell csak kibírnod. Utána már tizenhat éves leszel. Azt csinálsz, amit akarsz. Gondold végig, Saïd! Egy év csatározás, vagy egy év nyugalom.

Elsőre egész frankónak tűnt a dolog. Mintha nyertem volna valamit tombolán. Merthogy ezzel Flachard azt is értésemre adta, hogy a jegyek, eredmények ezek után nálam már nem számítanak. Ezen túl senki nem fog ilyesmivel nyaggatni. Hoci-nesze: én békén hagylak, te békén hagyysz.

És ez nekem nagyon is megfelelt. Még ha a lelkem mélyén motoszkált is valami furcsa érzés. Mintha dühös lettem volna rá, hogy így ejt engem. De csak nem rinyálhattam már, nem igaz? Igazi férfiként lenyeltem.

Szóval tök higgadtan jöttem el a mai évnnyitóra. Nekem ez itt már amolyan meghódított föld, meg minden. Igaz, a haverok kicsit hiányoznak: Mathieu és Abou már elmentek ipari tanulónak. Tegnap küldtek egy sms-t, azzal cikiztek, hogy én még mindig itt rohadok ebben a kóterban. De magasról teszek rájuk, van ugyanis egy tervem. Egy betonbiztos tervem, méltó a *Tripla vagy semmi*hez meg a folytatásaihoz.

Márciusig kihúszom. Nem lesz nehéz, mert nem fognak folyton csesztetni a késések meg a hiányzások miatt. És ha már nagyon tele lesz a tököm a sulival, majd esténként a bokszteremben kiengedem a gőzt. Mindig lenyugtat, ha a zsákot püfölöm. Sokszor, ha túl nehéz elviselni a dolgokat, erre gondolok: bal, jobb, bal, bal, jobb, láb-munka, döngetni a kemény és dögnehez zsákot.

Na szóval, kussolok. És márciusban, mikor betöltöm a tizenhatot, csá, sulii! Szépen eltűzők. Jó, azt még nem igazán tudom, mit

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csinálok utána, de majd kitalálom, az tuti. Bőven lesz időm kigondolni a rengeteg óra alatt, amikor nem fogok figyelni.

Csakhogymi volt az első, amit megláttam, ahogy az udvarra beléptem? Hát a sok *freak!* Esküszöm, ijesztően festettek: a kitekerekedett vakarcs, a gót csak a kerekesszékekben, a gyagyás, meg az egész banda. Ott ácsorogtak az előtető alatt felnőttekkel körülvéve. Először azt hittem, ez valami vicc, vagy valamiféle vezetéssel kísért látogatás, ahogy például az állatkertben szokott lenni. És most mi vagyunk a megbámulni való állatok. De nem. Toff elmondta nekem, mi a pálya. Mi az a HEIO.

Jól megnéztem őket magamnak. Megfordult a fejemben, hogy beszólok nekik valamit, de valahogy nem jött a számra semmi. Ötödikben a franciatanár levetítette nekünk a *Freakset*, na hát az egy állati fura film. Paráztam tőle, de attól még piszok jó volt (amúgy kicsit hasonló a témája az *American Horror Story* 4. évadának, úgyhogy ismert film lehetett). Na szóval, nekem ez ugrott be a HEIO szörnyeiről.

Eztán történt, hogy a kicsavarodott vakarék olyat csinált, hogy majd lehidaltam. A tanévnyitó kellős közepén fogta magát, felállt, levágott egy szpícsket a Flachard-nak, aztán meg elhúzott kifelé. Ezt még én se mertem volna megtenni. Jó, azért röhögtem rajta, amikor eltaknyolt. Nem bírtam megállni.

Na de. Egy csávó, aki a legelső nap beolvas Flachard-nak, az vagy baromira bátor, vagy elmentek neki otthonról. Nem tudom, miért, de szeretnék tisztán látni a kérdésben.

Hopp, mákom van, pont itt van előttem a kis görcs. Épp most araszol fel a lépcsőn Flachard irodájába. Láthatólag nem könnyű neki: mintha minden tagja összevissza mozdulna, a karja, a lába, még a neonsárga botja is.